

■ Bir röportajınızda "Herkes çok yalnız; dolayısıyla hayata tutunma eylemleri de yalnız ve cılız" diyorsunuz. Kitabın küçük kahramanı Sibel hayallerine tutunma konusunda çok kararlı, iç sesi güçlü, başkalarıyla ilişkilerinde cesaretli... Sibel, sizin için hayallerinden vazgeçmiş, yalnızlaşmış, pes etmiş günümüz insanları için bir umut sembolü mü?

Umuda hep saygı duydum. Bizi biz yapan bir duygu o. Tıpkı vicdan gibi. Umutlarımız varsa devam edebiliriz. Yanlışlar yapılmış olabilir, ters yollara girmiş de olabiliriz. İşler yolunda gitmemişse yelkenleri hemen suya indirmek gerekiyor. Yeter ki yeniden uçabileceğimize inanalım. Yalnızlık bazen gerekir ama insanı insan yapan gerektiğinde yan yana durabilme özelliğidir. Ve günümüzde yan yana durabilmenin zorunlu olduğu ciddi insanlık ihlalleri var. Bunlara karşı mücadele etmek gerekiyor. En başta da kendi emeğimize ve alın terimize saygı duymayı yeniden hatırlamalıyız.

Müge İplikçi'nin çocukken en sevdiği kitaplar 'Bir Şeftali Bin Şeftali', 'Küçük Kara Balık', 'Mutlu Prens' ve 'Küçük Prens'miş.

ve eğitimcilerse hayalimde canlandırdığım tipler.

■ Yazar olma hayalini ilk ne zaman kurdunuz?

Ben yazar olmayı hep istedim. Özellikle ortaokuldaki ve lisedeki dönem arkadaşlarım bu tutkumu yakından bilir. Üniversitede ise seçimimi yapmıştım zaten. Yazmak benim işim olacaktı...

■ Sizin için hayal kurmak ne demek?

Hayal kurmak benim için yaşam demek.

HAYALLERİNİZDEN VAZGEÇMEYİN

■ 'İyi yazılmış bir edebi metinde gelişigüzel kullanımlara yer yoktur' diyorsunuz. Peki, Sibel'in küçük kardeşleri Mehmet ile Zara'nın isimlerinin Türk ve Kürt isimleri olması ve ikiz kardeşler olarak kitapta yer almalarında da bir alt metin var mı?

Evet! Mehmet ve Zara özellikle seçtiğim isimler. Alt metin 'biz kardeşiz' biçiminde okunabilir rahatlıkla. Bütün kalbimle buna inanıyorum. Benim biyolojik kardeşim yok. Ve kardeşsizliğin beteri bir şey olduğunu çok iyi biliyorum.

■ "Sistemin gücüne kafa tutan en önemli figürler kadınlardan çıkıyor" diyorsunuz. Uçmak isteyen ve bu hayalinden vazgeçmeyen bir kız çocuğu sık sık irdelediğiniz kadın meselesi açısından ne yansıtıyor? İnadı! Hayallerinden asla vazgeçmiyor... Bundan daha iyi bir kafa tutuş düşünmüyorum.

■ Çocuklara seslenecek kitabın sırrı nedir sizce?

Onları küçük yerine koymayan kitaplar yazmak. Günümüzün çocukları kül yutmuyor, bunu bilmek şart. Hayal kurmanın güzelliğini onlara hatırlatırsak kitaplarla, sanatla ve yaşamın katmanlarıyla buluşacaklardır. Dedğim gibi onlara büyüklerden daha fazla güveniyorum.

■ Bu kitap çocuklara ve büyüklere ne söylüyor? Kendinize güvenin.

Yeter ki uçabileceğimize İNANALIM!

Çağdaş edebiyatımızın özgün kalemi Müge İplikçi, ilk kez çocuklar için yazdı. Okuyucuyu, en büyük dileği uçmak olan küçük Sibel'in hayal dünyasında ve Kadıköy'ün Salı Pazar'ında renkli bir gezintiye çıkaran 'Uçan Salı'nın satır aralarında ise umut var.

"Sibel'in bir huyu vardı. Oradan oraya dallanıp budaklanırdı hayalleri... Bunda ne var ki? Herkes hayal kurar. Ama her zaman kurar mı? Ya da bu kadar çok kurar mı? Sonra da, olanı olmayanla karıştırır mı?"

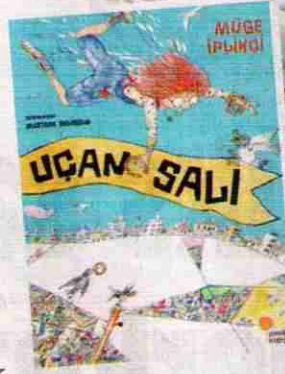
Bu sözlerle başlayan 'Uçan Salı', en büyük dileği uçmak olan hayalperest kız çocuğu Sibel'in, annesi ve ikiz kardeşleriyle gittiği Kadıköy'ün eski Salı Pazar'ında, yaşadığı macerayı anlatıyor. Pazar kalabalığında annesini kaybeden Sibel, simitçi, halıcı, domatesçi ve Hezarfen Ahmet Çelebi'nin yan yana geldiği, hayalle gerçeğin iç içe geçtiği renkli ve sürükleyici bir yolculuğa çıkıyor.

'Columbus'un Kadınları', 'Kafdağı' ve 'Kısa Ömürlü Açelyalar' gibi tanınmış kitapların yazarı Müge İplikçi'nin kaleme aldığı ilk çocuk kitabı 'Uçan Salı'. Gümüşçi Kitaplığı tarafından yayımlanan kitap, İplikçi'nin şimdiye kadar yazdıklarından da çok farklı. Roman ve öykülerinde günümüz insanlarını, onların ilişkilerini ve kadın sorunlarını oyunlu ve usta bir kurgu eşliğinde anlatan İplikçi, bu kez masumiyet ve umut dolu, basit bir çocuk hikayesiyle karşımıza çıkıyor. İplikçi, 'Uçan Salı'yı yazarken hayli zorlandığını söylüyor...

■ 'Uçan Salı' ilk çocuk kitabınız. Bir çocuk kitabı yazmayı neden istediniz? Çocuklara seslenmek ve dünyalarını değiştirmek gibi idealleriniz var mı?

Çocukları ve gençleri her zaman çok önemsedim. Bir çocuk kitabı yazmak hep aklımdaydı ama hayata geçmesi için ABD'ye gitmem gerekiyormuş. Orada çocuk kitaplarına verilen değeri gördüğümde "Tamam" dedim. Çocuklara ve gençlere seslenmek... Tek dileğim bu. Ama hedefim onları değiştirmek değil. Bu serüvende birlikte değişmek! Onlardan öğreneceğe o kadar çok şey var ki!

■ Kitaplarınızda okuru zorlayan, dikkatli okumaya sevk eden bir kurgunuz var. Oysa 'Uçan Salı' çok daha basit bir kurgu ve anlatıma sahip. Bu 'daha basit' kitabı yazarken zorlandınız mı?

Epey zorlandım! Bir kere yalnız bir kurgu gerekiyordu... Bu konuda kitabın editörü Müren Beykan'ın katkılarını unutamam. Tam bir takım

ruhuyla çıktı kitap. Mustafa Delioğlu'nun desenleri çok başarılıydı. Grafik mükemmeldi. Bu açıdan da farklı bir deneyim oldu benim için.

ÇOCUKLUĞUMDAN YAZACAK PEK ÇOK ANI KALDI

■ 'Uçan Salı'da Söğütluçeşme'deki tren yolu ve mezarlıktan Salı Pazarı'na Kadıköy'de bir gezintiye çıkıyoruz. Kadıköy ile nasıl bir bağımız var? Kitapta bakkalın karısı, manavın kızı, sütçünün yaşlı teyzesini de gördüğümüz Salı Pazarı'nın samimi ortamı sizin için nasıl bir anlam taşıyor?

Kadıköy'de yaşadım hep. Liseyi de orada bitirdim. Yani çocukluğum ve ilk gençlik yıllarım hep Anadolu yakasına ait! Söğütluçeşme çok yakından bildiğim bir semttir. Anneannem ve dedemin yaşadığı yer. Bu yüzden Salı Pazarı çocukluk mekânlarımdan biridir. Anneannemin rehberliğinde az gitmedim oraya. Şimdiyse... Anneannem ve dedemi kaybettim. Salı Pazarı taşındı. Çocukluğum da bitti. Ama bana yazacak bir sürü anı kaldı!

■ Bu hikâyede, giderek yalnızlaşan şehirli insanların özlemlerini de görmüyor muyuz? Büyük

şehir taşıyıp geride bırakılan babaanne örneğinde olduğu gibi yitirmekte olduğumuz eski değerlerden dem vuruyorsunuz; ama öte yandan pazarındaki yardımlaşmaya bakılırsa hâlâ umut da var...

Haklısınız. Ancak o özlenen değerleri yeniden yaratmak mümkün. İlk başta karşımızdaki insanları potansiyel birer düşman olarak görmekten vazgeçmek durumundayız. Bunun için de galiba kendimize barışık olmak esas! Ben bunun yeniden olabileceğine dair umuda sahibim.

■ 'Uçan Salı'da çocukluğunuzdan izler de var mı? Örneğin sürekli hayaller kuran Sibel, onun ileride iyi bir yazar olacağını düşünen öğretmeni, uzakta oturan ve özlenen babaanne, önce yerip öğrenci başarılı olunca öven tiz sesli müdür... Bu karakterlerin ne kadarı sizin geçmişinizden?

Sibel'i takip ederseniz benim çocukluğuma dair birkaç unsur bulabilirsiniz ama bu yazarların kahramanlarıyla kurdukları doğal ve kaçınılmaz olan bir bağıdır. Sibel'in öyküsünü kurarken 'ortalama bir ses ve kurgu bulmaya' çaba sarf ettim. Uçmaya meraklı bir çocuktum, evet. Ama birçok çocuk uçmak ister. Ben hep yazar olmak istedim; Sibel'in böyle bir derdi yok! O yazar olmayı sıkıcı bir şey olarak görüyor. Babaannem hep yanımdaydı. Ve müdürler... İlkokulumdaki Ömer Tuzcu müthiş bir müdüdü. O ve sevgili eşi Güzide Tuzcu. Böyle eğitimciler kolay kolay yetişmiyor. Kitaptaki müdür

